

100 à 150 Kr. eller der omkring, men det er selvfølgelig langt fra tilstrækkeligt. Det er jo ikke givet, at disse Mænd, saaledes som Invaliderne, faa Bevilling til at gaa rundt med en Biretaske i Gaardene, og for de Penge, som de faa i Pension, ville de ikke kunne leve, saa de ere ret uheldigt stillede. Det forekommer mig nok, at naar en Mand har tjent i 35 Aar og har udført sit Arbejde i Statens Tjeneste i den Tid, uden at der kan rettes nogen Dabel imod ham, naar han i det hele taget, for at bruge dette Udtryk, har været en tro Tjener i disse Aar, er det fuldstændig rigtigt at give ham en saadan Pension, at han kan leve af den. Som Forholdene gøre sig gældende ved 2den Pensionsklasse, som jeg foreslaar at rykke op i 1ste, vil det blive saaledes, at den, som ifølge Lovforslaget vilde faa en Pension af 500 Kr., vil ifølge Endringerne naa op til 666 $\frac{2}{3}$ Kr. Jeg tror nok at turde sige, at disse Summer ikke ere for store. Man vil indvende mod disse Endringer, som jeg her har stillet, at de ville paabyrde Banedriften en meget stor Udgift, og jeg skal ikke benægte dette. Disse Lønningsforhøjelser ville efter mit Estøn paabyrde den en Udgift af op imod 200,000 Kr. eller maaske en lille Smule mere, men man bør da ogsaa tage Hensyn til, at det vil blive et meget stort Antal Personer, som ad denne Vej faa en Forbedring i deres Levevilkaar, idet det vil blive omtrent 1,600 Personer, for en stor Del af det underordnede Personale, som ville faa Lønningsforhøjelse. Naar man tager Hensyn til, at disse Folk, naar der bliver stillet dem er mere rigelig Pension i Udgiat, med langt større Ro og Lyst ville gaa til deres Gerning, tror jeg for øvrigt, at disse Penge ere godt udgivne. Særlig ser jeg ikke nogen Grund til ikke at gaa ind paa disse Bestemmelser, fordi det, set fra det Standpunkt, som jeg udtalte i Begyndelsen, forekommer mig lidet betydende, om Statsbanerne give 3 Mill. eller kun 2,800,000 Kr. i Overstul, over for det Hensyn, at et saa stort Antal af det ved Statsbanedriften ansatte Personale bliver forsvarligere lønnet. Der har fra forskellige af det underordnede Personale gentagne Gange været rettet Andragender til Generaldirektøren om højere Løn. Saaledes er der f. Eks. fra Stationsbudene i September Maaned forrige Aar indgivet et Andragende om Lønningsforhøjelse, men der er det at mærke derved, at disse Andragender ofte ere forblevne ubesvarede, at ikke en Gang et Svar er værdiset disse Folk, som i al Uærbødighed henvende sig til Generaldirektøren for at anmode ham om at

faa udvirket, at deres Løn forbedres. Det forekommer mig at være en Fejl ved Administrationen. Lad være, at der er Forskel paa Kong Salomon og Sorgen Hattemager, lad være, at der er Forskel paa Generaldirektøren og et Stationsbud — det forekommer mig dog, at naar der inden for en Administration fra de underordnede Bestillingsmænd sker en ærbødig Henvendelse til en overordnet Myndighed, saa skylder denne overordnede Myndighed dog at give Svar derpaa. At disse Andragender ere fremkomne saa ofte og særlig i den senere Tid, er selvfølgelig ganske simpelt begrundet deri, at det bliver dyrere og dyrere at leve, at Fordringerne til Livet ere stegne i betydelig Grad, at Livsfornødenhederne blive vanskeligere og vanskeligere at erhverve; da disse Lønninger, som nu staa for Personalet ved Statsbanedriften, allerede have staaet i en Aarrække, og Livsfornødenhederne, som sagt, i den Tid ere stegne betydelig, er det ganske naturligt, at der fremkommer Andragender fra de forskellige Sider om en Forbedring af Lønnen, og det er ganske naturligt, at ogsaa jeg her fremkommer med en Anmodning om, at disse Folk maa lønnes noget bedre, end de hidtil ere blevne. Jeg skal altsaa henstille til det høje Ting og den ærede Minister at se velvillig paa disse Forslag om at gøre noget for det underordnede Personale. Jeg kunde have ønsket at gaa noget længere ned, gaa ned til endnu lavere lønede Folk, hvis Krav jeg tidligere har paatalt her i Tinget, nemlig Lebbogterne og Banevogtere osv., hvis Lønninger ere lavere end dem, som disse Endringsforslag omfatte, men jeg har indset Umuligheden deraf, idet disse Folk leve under saa forskellige Forhold, saa forskellige lokale Forhold og saa forskellige Lønningsmaader, at det vilde være vanskeligt at samle dem under ensartede Lønninger. Deres Lønningsforbedring maa nærmest ste ad administrativ Vej. Jeg undlader ikke, samtidig med at jeg omtaler disse Endringsforslag, at anmode den ærede Indenrigsminister om at udvirke, at ogsaa deres Lønning kan stige noget. Jeg tror, at hvis Tinget og Ministeren med Velvilje ville se paa disse mine Forslag, og de gaa igennem, vil der udbredes stor Glæde og Tilfredshed ved omkring mellem disse Folk, og det vil være fuld Godtgørelse for, hvad der er ydet dem. Jeg skal indskrænke mig hertil, idet jeg skal bemærke, at jeg fra først af havde tænkt at faa de Folk, som disse Endringsforslag omfatte, med ind under § 7, hvor der er Tale om Uærbødighed hvert 4de Aar. Maaske man, hvis det ærede Ting, hvad jeg ikke